

VAN JAPAN NAAR NEDERLAND OP DE HONDA CB350E

Reisverhaal.
In KJMV-KONTAKT nummer 3-2022
ben ik geëindigd met mijn verhaal
over mijn terugreis vanuit Japan
met mijn Honda CB350E.

door Hans Wijmer

DEEL 18 Een paar dagen na het bezoek van de heer Nijhof wordt er in plaats van de middagthee koffie, geen Nescafé, maar échte koffie geschonken, omdat de gevangene in de ziekenboeg is overleden. Even later word ik naar het wachtlokaal gebracht waar de gevangeniscommandant kapitein Mahadi en een luitenant mij opwachten om wat persoonlijke gegevens van mij op te nemen. Zeker in verband met het op handen zijnde proces, vermoed ik. Ik krijg weer hoop op een spoedige behandeling ervan. Na wat gekeuvel krijg ik te horen: "Als je Engels wil spreken, geef maar een seintje en je mag bij ons komen."

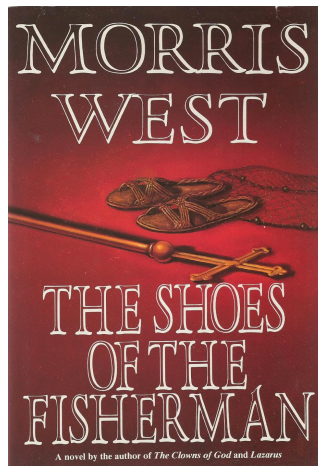
Een paar dagen later maak ik gebruik van het aanbod en geef tevens een bestelling af: vijf aërogrammen, een Engelse krant en lucifers. Zowaar 's avonds al ontvang ik een exemplaar van *Keyhan International Edition* van de dag ervoor. In 'de buitenwereld' gebeurt veel: wereldstaking piloten naar aanleiding van de vele vliegtuigkapingen, treinramp bij Parijs en West-Duitsland Europees kampioen voetballen.

Het regelmatige karakter van de dagelijkse activiteiten vindt ook zijn weerslag in het dagmenu van de warme maaltijden. In mijn reisjournaal noteer ik: "Op zondag (de eerste dag van de islamitische week): vette soep met wortel en aardappel en rijst met boter; maandag: cutlet (vlees) en rijst met zwarte bonen; dinsdag: ei en aardappelcake met rijst en vlees; woensdag: ash (gemalen rijst, prei en yoghurt, witte bonen)/spliterwten, aardappels en vlees; donderdag: cutlet en rijst met vlees; vrijdag: een gefrituurd iets wat ik 'gebakken gras' noem met spliterwten, aardappels en vlees; zaterdag: ei en kuku (sipsamen), most en witte bonen, vlees en groente". De maaltijden zijn verrassend smakelijk en niet karig. Toch maakt menigeen gebruik van de mogelijkheid om de warme maaltijd op te fleuren met een dessert in de vorm van een salade bestaande uit 'gurko' (een soort kleine komkommer) en tomaat met een beetje zout. Het kleinsnijden geschiedt met een aan een kant scherpge maakte rand van een plastic lepel. De ingrediënten kan men tegen betaling bestellen. Ook ik doe eraan mee.

De dagelijkse gesprekken met Kalahi monden uit in een minicursus tapijtkennis. Hij vertelt dat de prijs wordt bepaald door: 1^e kleine knopen (zie achterzijde) met korte pool; 2^e symmetrie van het oppervlak (door dubbelvouwen zie je of de randen op elkaar vallen); 3^e is het tapijt vlak, geen bobbel; 4^e is het kleurbehoudend? (Controleren met een watje en wat spuug); 5^e naar keuze en persoonlijke smaak de kleurencombinatie en het motief waarbij je moet opletten of het motief enigszins regelmatig is en geen al te grote motiefweeffouten erin voorkomen. Verder moet het tapijt egaal aanvoelen terwijl het (zie 1^e) stevig moet zijn (niet slobberig). "Turkoman kaliche is het beste"

zegt hij. Beste kwaliteit is 'all-wool' (ook voor schering en inslag) te controleren met lucifer; wol schroeit maar brandt niet is namelijk been. Ik hoor het vol interesse aan.

De zomer laat zich al geruime tijd duchtig gelden. Het is warm, zeer warm binnen de muren van mijn verblijf. De bries die door de openstaande ramen waait, biedt nauwelijks enige verkoeling, maar lijkt eerder op een zwakke sirocco: iedereen loopt er luchtigjes bij. Mijn activiteiten worden tot het minimum beperkt, maar toch transpireer ik: de douches zijn een uitkomst. Een maand na mijn 'intreding' word ik ontboden bij de officier van dienst eerste luitenant Naseh. Vol verwachting loop ik naar het kantoor in de hoop de heer Nijhof aan te treffen in verband met het te verwachten proces. Verbaasd hoor ik zijn begroeting aan: "Moshi, moshi". Het is namelijk het Japanse equivalent van 'Hallo' bij het opnemen van de telefoon. Gevraagd hoe hij dat zo weet, zegt-ie dat hij het heeft opgestoken van een Japanse film. Helaas is Nijhof niet aanwezig, maar het blijkt om een babbeltje met Naseh te gaan. Ik maak van de gelegenheid gebruik om te vragen of hij voortaan voor mij Engelse kranten wil kopen. Hij belooft mij een boek te lenen, te weten *The Old Man and the Sea* van Ernest Hemingway. Twee dagen later ontvang ik niet het beloofde boek maar *The Shoes of the Fisherman* van Morris L. West.

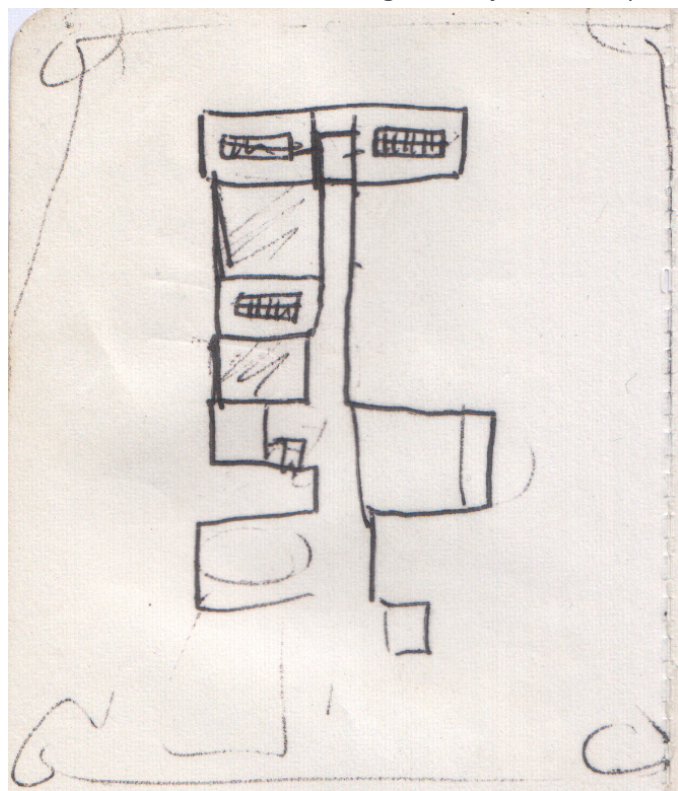

Het blijkt het begin te zijn dat de dienstdoende officieren mij op willekeurige tijdstippen uitnodigen voor een bezoek aan het wachtlokaal. Deze 'uitstapjes' doorbreken de dagelijkse sleur. Ik kan mij echter niet aan de indruk onttrekken dat mijn incidentele aanwezigheid ook hun dagelijks patroon 'opfleurt' en een aangename onderbreking is binnen het dienstrooster. Tijdens een van deze uitstapjes maak ik kennis met de heer Sharifi, de keukenmeester, die om de dag aanwezig is: het zal mij geen windeieren leggen, want bij het ophalen van de warme maaltijd krijg ik van hem een extra schep yoghurt, die overheerlijk is, en extra suiker. Meestal mondt zo'n bezoek uit in een lunch en/of avondmaaltijd aldaar en zo'n officiersmaaltijd is van een geheel andere orde dan de maaltijden uit het weekmenu. In mijn reisjournaal noteer ik: "Mmm, heerlijk, ei en tomaat, biefstuk, niertjes met ui en tomaat en yoghurt toe. Ja, het blijkt dat deze (vr) eetpartijen een waar festijn en breekpunt zijn in elke dag van mijn verblijf. Ook de toetjes zijn

anders: yoghurt, kersen, pruimen, perziken en een meloen bij elkaar gekregen. Nou da's nog eens (vr)eten. Viva vitale vitaminetjes!!!"

Het gevolg van deze en de andere maaltijden en weinig lichaamsbeweging is mij kennelijk aan te zien, want Kalahi wijst op mijn buik en zegt lachend: "Mister Hans, shish mâh?" (zes maanden). Desondanks raak ik later bij de kentering van de maand juni toch snipverkouden en koortsig. Het gevolg is dat ik een bezoek breng aan de ziekenboeg. Terwijl de arts van dienst in de goed gevulde huisapotheek rondscharrelt voor mijn medicijnen zie ik een up-to-date tandartsinrichting, maar sommige instrumenten, zoals tangen, tonen lichte sporen van oxydatie. Ik vermoed dat er weinig gebruik van wordt gemaakt. In de kamer erachter is een ziekenzaaltje met twee bedden. Het geheel ziet er goed geoutilleerd uit. Met neusdruppels en APC op zak verlaat ik even later de ziekenboeg.

Tijdens zo'n kantoorbezoek biedt luitenant Amadian mij aan om tv te kijken in een van de twee mannenverblijven, welk aanbod ik niet afsla. "Je meldt het maar als je wilt kijken", zegt hij. Begin juli maak ik gebruik van die toezegging. Een agent brengt mij naar de rechtervleugel aan het eind van de gang. Mijn bezoek ontlokt enige reactie van de mannen die vooraan zitten, maar mijn begeleider zegt dat ik er slechts ben om tv te kijken. Met veel egards biedt een aantal mij een plek en een kussen aan om op te zitten. Beduusd door dit onthaal blijf ik aarzelend staan, maar de agent beslist in een oogwenk waar ik plaats kan nemen. Per slot van rekening kent hij zijn pappenheimers. Ik zie worstelen, een zeer populaire sport in Iran, en een gedubde Engelse kostuumserie met Susan Hampshire (Fleur uit de *Forsythe Saga*). Het is er vol. In het midden van de zaal staan drie rijen van zestien achterelkaar geplaatste driepersoons stapelbedden, goed voor 144 slaapplekken. Maar langs de muren zie ik ook mannen op dekens liggen. Er moeten dus meer dan 144 man in deze ruimte verblijven. De linkervleugel is identiek ingericht. Op enig moment vraag ik aan de dienstdoende officier hoeveel er in de twee mannenvleugels verblijven. Gelet op het

antwoord: "In de rechter 229 en in de linker 150 mannen", moet een flink aantal noodgedwongen op de grond slapen. Ik vraag mij af of er gewisseld wordt.

Door de uitstapjes heb ik een redelijk beeld gekregen van de omvang van het complex en maak een ruwe schets in mijn agenda. Aan het begin van de centrale gang nabij het wachtlokaal bevindt zich links de vrouwenvleugel met ongeveer 35 vrouwen in alle leeftijden, sommigen met kleine kinderen en baby's.

Er is weinig verloop in de bezetting van de jeugd vleugel, de meesten zitten er al maanden in afwachting van hun proces en moeten dan nog afwachten wat de strafmaat zal zijn. Bij sommige bewoonde eenpersoonscellen zit het slot erop.

Op 3 juli komt Kalahi vrij. Een fijne kameraad die redelijk Engels sprak. Dat had hij geleerd via Linguaphone. In het gevang beland wegens huwelijksoplichting of iets dergelijks na aanklacht van de dame die hij niet wilde huwen. Was werkzaam in een farmaciezaak/handel, een vriendelijke, bedaarde jongeman. Ik heb veel aan hem gehad. Die avond zie ik op de tv zowaar Barend Biesheuvel en Norbert Schmelzer in verband met nieuwe ontwikkelingen binnen de Europese Economische Gemeenschap. Toch wel aardig iets Nederlands te zien.

Op een goede dag komt kapitein Mahadi langs en nodigt mij uit met hem mee te komen. Nieuwsgierig wat mij nu weer te wachten staat, loop ik met hem mee. Het zal toch niet ...? Maar het wachtlokaal gaan we voorbij en lopen door de poort in de binnenmuur naar buiten. We slaan rechts de hoek om en de kapitein loodst mij een barak binnen. Het is een werkplaats waar de gevangenen productieve arbeid verrichten: stalen ramen lassen en houten bedden maken en in een ander gebouw is er voor de vrouwen een naaiatelier. Het geheel is heel modern ingericht, en ik ben echt verrast voor deze vorm van dagbesteding in Iran. Trouwens het regiem in de gevangenis is niet streng, zeg maar coulant. Het is een modern gebouw met verrassende faciliteiten. Zo blijkt aan de achterzijde van de keuken een flinke groentetuin te zijn waar enkele gevangenen een paar dagen per week werken.

Een maand na het laatste bezoek van Nijhof op 12 juni heb ik nog niets van hem vernomen omtrent de zittingsdag van het proces. Wel te hooi en te gras bemoedigende berichten van de officieren dat ik gauw vrijkom. Maar elke keer als de aangegeven procesdag voorbij is, krijgt de hoop op een spoedig vrijkomen weer een flinke knauw, waardoor ik leef tussen hoop en berusting over mijn vrijlating. In mijn bovenkamer duellieren twee melodieën om dat verlangen uit te drukken: *We gotta get out of this place* van The Animals en *Break Away* van The Beach Boys. De strijd blijft overigens onbeslist.

Een paar dagen later veroorzaak ik een onbedoelde rel, dankzij een schaar die ik 's ochtends uit mijn bagage, opgeslagen in het depot, heb opgehaald om te gebruiken voor kledingreparatie. Mijn journaal vermeldt: "De dag is goed begonnen met een verkwikkende regenbui. Tegen de middag doe ik enig herstelwerk aan mijn kleding, 3 knopen blouse + labeltje van khakibroek, komt de 'heroïne-addict' naar me toe en vraagt om de schaar. In goed vertrouwen geef ik die hem. Nauwelijks 1 minuut later breekt er de pleuris uit. Heeft die gozer zich ermee in de arm gestoken in plaats van zijn nagels ermee te knippen. Nog geen 5 minuten later 4 à 5 politieknackers; zitten een beetje bij mij de boel te doorzoeken. Enfin, Wijmer bracht middels een schaar weer eens leven in de duffe brouwerij. Aanvankelijk was die gozer opgesloten, maar na 4 à 5 dagen liep-tie

vrij in de vleugel rond. Zware fout van de politie. Schijnt dat-ie vanaf z'n 11e jaar dit spul tot zich genomen heeft, aldus mijn rechterbuurman Habibiyan, de godsdienstfanaat, die er al zat toen ik binnenkwam."

Inmiddels word ik regelmatig verblijd met brieven van familie en vrienden en ansichtkaarten met name van Japanse Esperantisten, die kennelijk op de hoogte zijn gebracht van mijn verblijfplaats. De adressering is simpel: B.J. Wijmer, Prison Sari, Iran. Het doet mij goed deze post te ontvangen. Het houdt de moed er een beetje in, want concreet nieuws over de voortgang van mijn proces komt nog steeds niet los. Afwachten dus maar. Op mijn beurt schrijf ik mijn vingers blauw met het beantwoorden van de correspondentie. Maar uit brieven van mijn ouders blijkt niet dat zij inmiddels mijn brief van 24-25 mei hebben ontvangen. Dat is wel vreemd, vind ik.

Na het vertrek van Habibiyan krijg ik een nieuwe buurman: Bijan Saadri, 2^e jaars student aan de Pahlavi Universiteit in Shiraz. We hebben snel contact en k veel met elkaar op. Uit de gesprekken blijkt dat hij het zwarte schaap van zijn familie is. Zijn vader is Gouverneur van Shiraz en zijn oom is generaal bij de Iraanse politie. Zelf heeft hij er al bijna anderhalf jaar opzitten wegens communistische of anti-Shah sympathieën en/of activiteiten. De vorst heeft niet veel op met jongelui, meestal studenten, die demonstreren voor een meer vrijere en democratisch Iran; de Savak (de geheime dienst) treedt dus hard op tegen zijn tegenstanders. Ik hoor veel (gossip?) verhalen over de Shah en zijn familie en de 'upper-class'. Min of meer toevallig wijst Saadri mij erop dat de in mijn paspoort aangeven termijn van tijdelijke invoer van de motor ruimschoots is overschreden. Immers een maand geldig en ik verblijf al twee

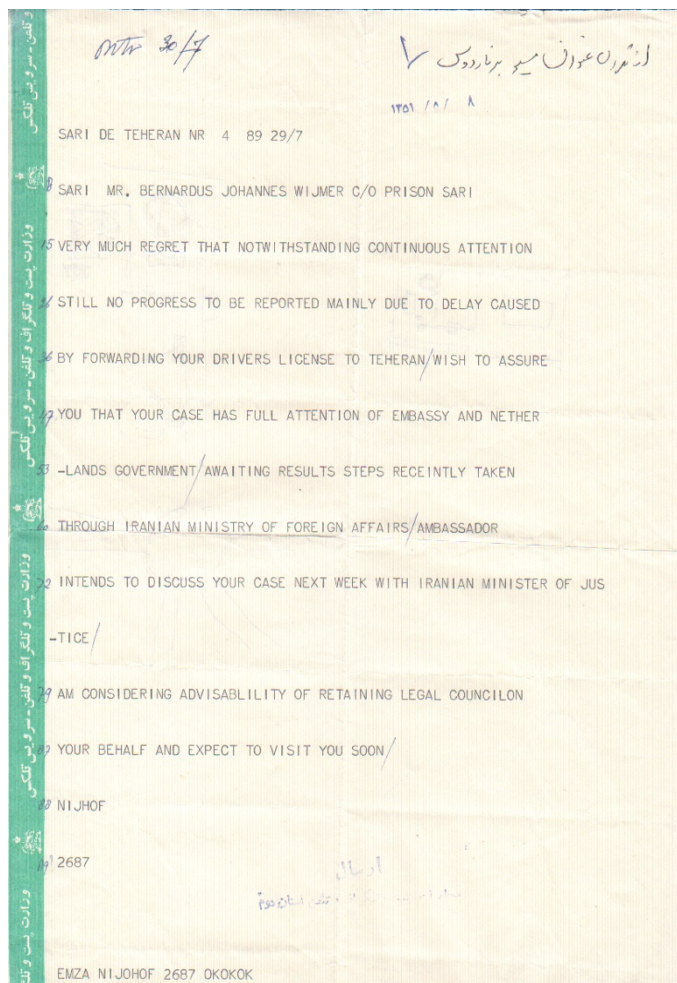
maanden op kosten van de Iraanse regering in een staatshotel. Dat kan later wel eens problemen opleveren, bedenk ik.

Eind juli gonst het van geruchten over een aanstaand bezoek van een hoge pief. Saadri oppert een brief aan hem te schrijven omtrent mijn onzekere situatie. "Doe dat maar", zeg ik, "want al die berichten over spoedig voorkomen hebben nog tot niets geleid." Intussen zegt Amadian dat ik over twee weken naar de rechtbank moet en 80% kans heb op een uitspraak van drie maanden inclusief voorarrest. Welnu, dat zou mooi zijn. Door deze mededeling stuur ik een brief aan Nijhof tezamen met mijn rijbewijs dat binnenkort verloopt. Een paar dagen later, het is 30 juli, ontvang ik een bemoedigend telegram van Nijhof. Een dag later krijg ik een brief van rechtbank waarin staat dat ik tien dagen de tijd heb om een advocaat te benoemen. Ik ben blij dat er eindelijk van twee zijden actie wordt ondernomen. Maar inhoudelijk word ik er geen steek wijzer van: immers geen procesdatum bekend. Het is nog steeds *The same old song*: namelijk afwachten: The Four Tops gaat het beter af. Inmiddels is tv-kijken vrijwel een dagelijks ritueel geworden. Het aanbod bestaat uit series – meestal westerse en veel internationaal nieuws. Hierdoor blijf ik redelijk op de hoogte wat op het wereldtoneel gebeurt, de incidentele ontvangst van de krant ten spijt.

Op de eerste dag van augustus heerst er een koortsachtige activiteit: de hoge ome komt eindelijk. Het blijkt een tweesterren generaal, een hofminister, te zijn. Met begeleiding van de gevangenisstaf maakt hij een rondje in de vleugel. De brief geef ik echter niet af, ingegeven door het telegram en de brief van de rechtbank.

Op de zevende vier ik mijn 28e verjaardag in alle rust. Mijn bestelling van Nescafé (op de verpakking staat: Fabriqué en Côte d'Ivoire), koekjes en zeep is gelukkig op tijd aangekomen, maar helaas geen tandpasta. Bovendien krijg ik toch een verrassing. Vier brieven aan vrienden van anderhalve maand eerder krijg ik retour. Als reden krijg ik te horen dat de censuur ze niet kon lezen, want in het Nederlands geschreven. Ook de brief aan mijn ouders, die ik kort na binnenkomst had afgegeven ter verzending, krijg ik later retour. Ik ben kwaad en teleurgesteld. Ik kan mij goed voorstellen dat mijn vader Schmelzer heeft aangeschreven om navraag te doen waarom hij nog steeds geen brief van mij heeft ontvangen.

Daags na mijn verjaardag wordt mijn middagrast 'verstoord' door de onverwachte komst van Jean Mertens, een jonge Belg, die met weinig bagage, geld en zonder reisdocument, slechts in bezit van een identiteitskaart, onderweg is naar India en Nepal. Eenmaal Iran is hij enkele dagen later nabij Shahi aangehouden en is nu in afwachting van verdere actie van de Iraanse overheid. Hem is verteld dat-ie maar een week zou moeten uitzitten. Nou, da's te hopen voor hem. Mijn solitaire verblijf moet ik helaas opgeven want we worden samen in een cel aan de andere kant van het blok geplaatst. Het is wel even wennen. Ondanks dat ik nu een taalgenoot heb, ben ik veel bij Saadri, waar we het over van alles hebben. Zo vertelt hij over het gedrag van de Savak en het hardhandig optreden tegen demonstranten en de oppositie, wat weer leidt tot gewelddadigheden van de tegenstanders van het Shah-regiem. Aan volwassenen worden bij recalcitrant zijn of wanneer er flinke beledigingen geuit worden lijfstraffen toegekend in de vorm van stokslagen op de voetzolen. Bij politieke gevangenen, vaak opgepakte demonstranten of verdachte personen, worden soms gemarteld, bijvoorbeeld door nageltrekken. Ik vertel hem dat hij hierover

een brief moet schrijven naar Amnesty International London, England zodra hij vrijkomt. Het juiste adres weet ik weliswaar niet, maar zo komt het zeker aan verzeker ik hem.

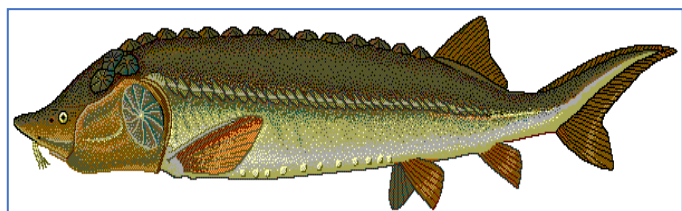
Op 15 augustus krijg ik 's morgens van Naseh een brief van de rechtbank. Hij geeft aan dat de rechtszitting op 5 september zal plaatsvinden. Hè, hè, eindelijk duidelijkheid, het werd langzamerhand wel tijd. Want die toezegging in juni van de heer Nijhof 'over een halve à een maand is de zitting' is nooit uitgekomen. In de namiddag word ik met spoed naar het wachtlokaal gebracht. 'Ja hoor, eindelijk is Nijhof daar' zo hou ik mij voor. Maar nee, geen Nijhof, maar wel zie ik een mij totaal onbekende jongeman die zich voorstelt als Mike Wells die vraagt of ik hulp nodig heb. Hij, een Amerikaanse Peace Corps vrijwilliger, heeft een jaar Engels gegeven aan de Universiteit van Isfahan en na afloop van zijn contract reist hij met zijn vriendin op een in Teheran gekochte tweedehands MZ 250 door Iran. In Sari aangekomen hoorde hij dat een buitenlandse motorrijder in hechtenis zit. Nieuwsgierig geworden en zich afvragend of

die persoon misschien hulp nodig heeft en of diens ambassade is geïnformeerd, heeft hij zich toen gemeld bij mijn staatshotel, zo vertelt hij mij. Dankbaar voor zo'n menselijk gebaar stel ik hem op de hoogte van mijn situatie en geef hem tevens een bestelling mee. De volgende ochtend is hij terug met tandpasta, wat fruit en een notitieboek want mijn reisjournaal is bijna vol. Hij gaat vandaag naar Teheran met het laatste nieuws van en over Jean en mij. Ik hoop snel bericht te krijgen van de ambassade en dat geldt ook voor Jean. Tv-kijken is nu een dagelijks gebeuren met veel sport in verband met de komende Olympische Spelen in München.

Na wat heibel tussen Jean en 'het varkentje', de bijnaam die ik gegeven heb aan een bewoner van vleugel een vanwege zijn uiterlijk en die optreedt als een 'go-between' tussen zijn maten in de vleugel en de officieren, spreekt Amadian mij even later aan en zegt: "Tell Jean, he be like you." Mijn inschatting is dat hij het niet bolwerkt in deze omgeving.

Op de negentiende, een zaterdag, krijgen we niet de gebruikelijke maaltijd, maar een grote moot vis, mmm heerlijk! Het is vandaag bistohasht (28) Mordad, zo wordt mij verteld. "De viering van teruggave aan Iran van een deel van Azerbajdzjan 54 jaar geleden" noteer ik in mijn reisjournaal. Niemand in de vleugel weet mij duidelijk te maken wat voor soort vis het is. Navraag in het wachtlokaal weet de officier de Engelse benaming niet, maar zegt wel dat dat de vis eitjes levert voor

kaviaar. Ah, toen wist ik het: het is steur. Ter aanvulling vervolgt hij dat de vis wel 500 kg zwaar kan worden en 1 kg kaviaar ongeveer 160 Toman (ongeveer 64 gulden) kost.

Al anderhalve maand krijgen we ochtendgymnastiek van Amadian; de gymluit, noem ik hem. Een beetje extra beweging naast mijn korte wandelingen naar het wachtlokaal en vleugel een om tv te kijken, de rondjes lopen om het cellenblok en het voetballen van de maatjes tijdens het luchten, is daarom bij iedereen welkom.

Er is een nieuwe gast in onze vleugel: Babaollah Hamseh. Hij is 15 wordt gezegd, maar ziet er bij lange na niet zo uit – tenger van postuur. Eerder als een tienjarige en is zeer timide. Hij staart je met grote vragende ogen aan. Ik heb medelijden met hem in deze omgeving. Volgens zeggen heeft hij 100 of 150 Toman en een kalf gegapt. Zijn vader is blind en bedelt. Langzamerhand komen de maatjes weer terug die tijdelijk elders verbleven in verband met het bezoek van die generaal. Sharifi is ook weer terug uit Teheran. 's Avonds krijg ik van hem soep en vis, mmm lekker!

Met mijn celgenoot heb ik een wat afstandelijk contact. Het betreft zijn gedrag en houding. Toch wisselen we wel gegevens uit. Jean komt uit Borsbeek nabij Antwerpen uit een gezin met zes kinderen waaronder een meisje. Uit de gesprekken blijkt hij het 'enfant terrible' van het gezin te zijn. Zo praat hij over zijn drugservaring: tevens zijn motief om naar India te gaan en over zijn moeizame nachtelijke illegale grensoversteek naar Iran. Van de officieren hoor ik wisselende berichten over Jeans verblijf. Volgens Amadian zou Jean over drie à vijf dagen naar Erzurum, Turkije, gebracht worden als ongewenste vreemdeling. Hij zou in Turkije voor de rechter (moeten) komen. Maar of dit allemaal zo zal geschieden? Afwachten maar. Dat adagium geldt inmiddels dus ook voor Jean! Intussen is alweer een week verstreken sinds Michel Wells zich meldde en drie weken sinds het telegram. Nijhof waar blijf je?

Uit de gesprekken met Saadri steek ik heel wat op over de Iraanse justitie, rechtbanken, gevangenen en over de martelingen die er plaatsvinden. Ook hoor ik van hem dat in Mashad, een beruchte gevangenis waar de omstandigheden hemelsbreed verschillen met mijn tijdelijk onderkomen aldus Saadri, een Amsterdammer, Kevin genaamd, vastzit met andere buitenlanders gesnapt bij de Iraanse grenspost nabij Taybad, wegens drugsbezit. Dit onderwerp levert met hulp van sommige maatjes een interessant beeld op van de houding van de Iraanse justitie ten aanzien van het drugsbeleid. Enerzijds bezitten leden van de koninklijke familie omvangrijke papavervelden en zijn meermalen in het buitenland beschuldigd van betrokkenheid bij drughandel en/of bezit ervan, anderzijds zijn de straffen hoog voor bezit van drugs. Zo komt men bij bezit van 1 gram heroïne voor de legerrechtbank, zo ook bij 1 kg of meer opium met een bijbehorende straf van 6 tot 15 à 20 jaar, voor al het mindere ga je naar de burgerrechtbank. Bij 10 gram heroïne of meer maken de maatjes met hun hand een cirkelvormig gebaar boven het hoofd en die daarna omhoogschiet. Ik begrijp het meteen: de veroordeelde kijkt door een hennepen venstertje. Ik verbaas mij erover dat zij zo goed op de hoogte schijnen te zijn van de prijzen. Gesmokkelde opium 900-1000 T, heroïne 20-30.000 T er is 10 kg opium nodig voor 1 kg heroïne), hasj 400 T, alles per kg. Op 'de markt' doet opium 1500-2000 T, heroïne 40-60.000 T, hasj 500-600 T, per kilo, berekend op basis van de prijs voor 1 gram.

(Wordt vervolgd)